La «llogaretització»

Quan van aparèixer els primers ordinadors personals ens els miràvem amb curiositat, intuíem que allò havia de ser una eina molt potent, però no compreníem exactament per a què servien. De fet eren màquines crues i pelades, que només funcionaven en mans d'experts. El software consistia simplement en el sistema operatiu i per fer qualsevol cosa s'havien d'escriure llargues frases de codis que es gravaven en un disc extern o en una cinta de casset que feia uns sorollets molt estranys.

Els amics et parlaven de llenguatges de programació. Cobol, Pascal, Fortan, però sobretot del Basic. Tothom es passava llargues hores de la seva vida davant d'angoixants pantalles de fòsfor verd, programant en Basic i obtenint uns resultats més que dubtosos. Era com comprar-se un cotxe i haver-lo d'empènyer perquè resultava que no tenia motor i, en alguns casos, ni rodes. Però això sí, de la mateixa manera que tothom volia un cotxe, també s'havia de tenir un ordinador.

Després van venir els programes, fonamentalment processadors de text, bases de dades i fulls de càlcul, que ja donaven més sentit a la nova revolució tecnològica que tothom proclamava. A mesura que anaven sorgint nous programes, les primeres versions dels que utilitzem ara, ja hi havia algun visionari que veia que el següent pas seria l'oferta massiva de dades, el que no sabíem encara era d'on vindrien aquestes dades.

I tot el volum immens de dades ens va arribar a través d'internet, dades i informació, que després va anar evolucionant per consolidar-se en la forma que ho coneixem avui en dia. Aquesta història que acabo d'explicar no es va desenvolupar al llarg d'uns quants segles, sinó de tres decennis i mig, o sigui de 1982, l'any en què IBM va comercialitzar el primer ordinador personal, i l'actualitat, on veiem com tot es condensa en aquest Mobile World Congress que se celebra aquesta setmana a Barcelona.

L'evolució diabòlica de la informàtica no ens ha permès poder contemplar encara la història d'aquesta tecnologia amb la calma necessària per poder projectar cap al futur els canvis que, segur, es produiran. Però la qüestió és que ara ens trobem en una mena d'atzucac, no s'albira una quarta revolució, després de la del hardware, la del softwarei la d'internet. Les xarxes socials i els smartphones li han barrat el pas i el que hauria d'haver estat la gloriosa culminació de la globalització, ha esdevingut la d'una nova «llogaretització».

Gairebé sense adornar-nos-en hem anat seleccionant els nostres contactes a la xarxa per afinitats, d'idees, de gustos, de tendències culturals, i ara ens trobem que només veiem el que volem veure. De fet, podríem dir que ho veiem tot des d'un turó privilegiat, però tancats entre els murs d'aquella famosa tanca del llogaret gal.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/03/04/llogaretitzacio/832587.html?utm_source=rss